

ת"פ 44620/05/18 - מדינת ישראל נגד יקותיאל יהודה כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44620-05-18 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל
עו"ד בתאל ויטלזון שרעבי
נגד
יקותיאל יהודה כהן
עו"ד חגית רייזמן
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם הואשם בתקיפת סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, הנאשם הגיח מאחורי המתלונן תוך כדי מתן אגרופ לגבו של המתלונן, פתח על המתלונן את הדלת ונכנס לבניין. לאחר כניסתו של הנאשם לבניין, הוא לקח מקל מעץ ורץ לקראת המתלונן. המתלונן אחז את הדלת כדי למנוע מהנאשם לצאת החוצה אך דרך פתח בזכוכית שהייתה חסרה ליד הדלת, הנאשם פגע במתלונן בראשו ובידו עם המקל. לאחר מכן, הנאשם רץ החוצה מהבניין וצעק לעבר המתלונן "אני ארצח אותך".

בתגובה לכתב האישום, ב"כ הנאשם אישרה שהנאשם היה נוכח במקום וכן שהיה "מעין ויכוח אבל לא הגיע לרמה של אלימות" (ע' 2 לפרוטוקול שורה 12).

המאשימה העידה שני עדים, המתלונן אברהם גוטסמן (ע"ת 1) ושמחה בונים גוסטמן, אחיו הצעיר של המתלונן, ע"ת 2. כן הוגשו כראיה דו"ח הפעולה של השוטרת הדר שושן (ת/1), אמרת הנאשם (ת/2) והמזכר של שוטר זלו אדיסו (ת/3).

הנאשם בחר להעיד. במהלך עדותו הוגש כראיה תצלום בו רואים את הנאשם עם סימני חבלות קשות בפניו (נ/1).

ע"ת 1, אברהם גוטסמן, אמר שהוא עמד בפני דלת הבניין, הנאשם הגיע מאחוריו, נתן לו מכה בגב ופתח את הדלת עליו. בתוך הבניין היו מקלות עץ גדולים של סוכה. הנאשם הרים מקל עץ וניסה לצאת החוצה ולתקוף את העד. העד החזיק את הדלת כדי למנוע מהנאשם לצאת החוצה ולתקפו אבל הואיל והיה שם חלון ללא זכוכית, הנאשם הצליח להכות את העד בראשו עם מקל העץ ולצאת החוצה. הנאשם אמר לעד שהוא ירצח אותו. המשטרה הגיעה למקום

עמוד 1

כבר בתחילת עדותו של העד, הנאשם קם והתפרץ אל עבר העד "אתה רוצח עם דם על הידיים" (ע' 4 לפרוטוקול שורה 23). במהלך עדותו של העד, הנאשם התפרץ מספר פעמים וצעק דברים אל עבר העד (ראה ע' 8 פרוטוקול שורה 28 ולהלן).

בחקירה נגדית אישר העד, שעל אף שלדבריו המקל הונח על ראשו בעוצמה, הוא לא פנה לטיפול רפואי. לעניין המכה בגב, מפאת עוצמת המכה, העד שלל שהנאשם רק ביקש להסב את תשומת ליבו. לדברי העד, בעת שהנאשם פתח את הדלת בחוזקה העד קיבל "מכה מקדימה" (ע' 9 לפרוטוקול שורה 2).

העד אישר שהגיש נגד הנאשם תביעת הוצאת דיבה ואף זכה בה וכן שיש לו צו קבוע נגד הנאשם האוסר על הנאשם לשוחח עמו. ועוד, העד אמר שהייתה תביעה נגד הוריו של הנאשם אשר הפריעו ועיכבו את הפרויקט בבניין וגרמו לו נזק כלכלי. בעת שהשיב העד על שאלות הסניגורית בעניין זה, הנאשם צעק לעברו "שניהם רוצחים בחסות משטרת ישראל, אתה לא תראה את הבניין זה" (ע' 10 לפרוטוקול שורות 17 - 18).

הוצג בפני העד נ/1, תצלום בו רואים את פניו של הנאשם עם חבלות קשות. לטענתו, הנאשם פרסם את התמונה ברשתות חברתיות וניסה להכפיש את העד באמצעותו. לדברי העד, אם הנאשם טוען שהעד או מי מטעמו גרמו לו את החבלות שרואים בתצלום, הוא לעולם לא נחקר בעניין. אדרבא. הוא "שמע מאחרים" שהנאשם פגע בעצמו עם הפטיש בעת שהוא תקף טכנאי מצלמות אבטחה בבניין והרס את המצלמות שהותקנו בבניין. בשלב זה הנאשם שוב התפרץ לעבר העד "אני מבטיח לך אתה בחיים לא תראה את הבניין הזה. רוצח קולני מזרע של היטלר" (ע' 11 לפרוטוקול שורות 26 - 27).

מר שמחה בונים גוסטמן, ע"ת 2, הוא אחיו של ע"ת 1. לדבריו, הוא עמד בפני דלת הבניין אחרי אחיו, כאשר הנאשם הגיע בריצה והעיף את הדלת בחוזקה על אחיו ונכנס לתוך הבניין. הנאשם הביא קורת עץ אך אחיו החזיק את הדלת סגורה. אולם, הואיל וחלק מהדלת הייתה ללא זכוכית הנאשם הצליח להכות את אחיו בראש עם קורת העץ ולצאת מהבניין "ואמר אני ארצח אותך הוא רץ את הרמפה למטה והיה שם ברזלים של סוכה אז הרים ברזל. אח שלי התקשר מיד למשטרה אחרי כמה דקות הגיעה ניידת והוא (הנאשם ד.פ.) ברח" (ע' 13 לפרוטוקול שורות 18 - 19).

ב"כ הנאשם וויתרה על עדותה של השוטרת הדר ששון שהגיעה להעיד בבית משפט. דו"ח הפעולה שנערך על ידי השוטרת הוגש בהסכמה (ת/1). על פי האמור בדו"ח הפעולה, ע"ת 1 דיווח למוקד "כי מישהו תוקף אותו עתה במקל או ברזל". הוא מסר את שמו של הנאשם ואת פרטי הלבוש של הנאשם וביקש הגעת המשטרה בדחיפות". בהגיע השוטרת עם שני שוטרים אחרים למקום הנאשם ברח בריצה מהמקום. השוטרת פנתה לע"ת 1 אשר הליון שהנאשם איים עליו ושהרים קרש עץ ותקפו. יצוין שאין אזכור של ע"ת 2 בדו"ח. אדרבא. על פי דו"ח הפעולה ע"ת 1 מסר שהוא הגיע למקום עם שותפו אליעזר אליקים. כן צוין בדו"ח, שדיירים מהבניין ירדו מדירותיהם ואמרו שהנאשם מאיים על הילדים של הדיירים. השוטרת המשיכה בסריקות אחרי הנאשם וגם הגיעה לדירתו של הנאשם, מבלי לאתר. ע"ת 1 לא

נזקק לטיפול רפואי והופנה להגשת תלונה.

באמרתו של הנאשם (ת/2) הוא אישר שראה את ע"ת 1 בכניסה לבניין אך הכחיש שתקף או איים עליו אלא "המשכתי ואני הלכתי לבנות סוכה בחוץ להורים" (שם שורה 22). בעניין בריחתו מהשוטרים שהגיעו למקום אמר "לא נכון, בפעם הראשונה השוטרים באו לבית וראו אותי ולא לקחו אותי רק שאלו מה קרה. בפעם השנייה, אחרי שעה וחצי, סיימתי לבנות את הסוכה, השוטרים נכנסו לבניין ואמרו לי שאני צריך להגיע לחקירה" (שם שורות 49 - 50). ועוד, "באופן תמוה השוטרים הגיעו למקום ועזבו, הגיעו שוב למקום האירוע ולקחו אותי כאשר סיימתי לבנות את הסוכה. שאלתי אם מדובר באירוע חדש והם ענו שזה אותו אירוע" (שם שורות 45 - 46).

לשאלות החוקר הנאשם אמר שהוא לא מכיר את ע"ת 1 "באופן אישי" (שם שורה 8) ושאינו לו סכסוך עמו אלא "רק עם החברה" (שם שורה 11). או אז המשיך לתאר את ע"ת 1 במונחים לא מחמיאים בלשון המעטה ולפרט את הסכסוכים שלו ושל הוריו עמו. החוקר שאל את הנאשם "לפני רגע אמרת שאתה לא מכיר את אברהם גוסטמן." והנאשם השיב "אנחנו לא מכירים אותו" (שם שורות 16 - 17).

בהסכמת הצדדים הוגש מזכר שנערך על ידי השוטר זלו אדיסו (ת/3). המזכר מתייחס לשיחה עם מר אלעזר אליקים. על פי דו"ח הפעולה שנערך על ידי השוטרת הדר ששון (ת/1), ע"ת 1 אמר לשוטרת שהוא הגיע למקום עם אלעזר אליקים שהוא שותפו. בת/3 רשום "שאלתי את הנ"ל (אלעזר ד.פ.). האם הגיע לבניין יחד עם אברהם וראה את התקיפה, אלעזר השיב כי אברהם הגיע יחד עם אחיו וכי לא היה יחד עימו. לאחר האירוע ולאחר הגעת השוטרים אברהם התקשר אליו וסיפר לו כי החשוד יקותיאל תקף אותו."

אקדים ואומר שאין בפני בית המשפט כל הסבר מדוע בת/1 רשום שע"ת 1 אמר שהוא היה עם שותפו אלעזר אליקים, כשאין אזכור שאחיו (ע"ת 2) היה במקום. ב"כ הנאשם בחרה שלא לחקור את ע"ת 1 או ע"ת 2 בעניין, היא ויתרה על חקירת השוטרת עורכת ת/1 בעניין והסכימה להגשת ת/1 ו- ת/3 כראיה מטעם המאשימה. די לציין, שאין לשלול הסבר תמים, כמו שע"ת 1 הזכיר את שותפו כעד למקרים דומים (כעולה מהאמור בת/3 לגבי סכסוכים בין הנאשם ודייר הבניין) ולא כעד למקרה נשוא כתב האישום. בכל מקרה, בהימנעות ב"כ הנאשם לחקור את העדים בנושא, עולה שגם ב"כ הנאשם אינה טוענת שע"ת 2 לא הגיע למקום ולא היה עד למקרה.

בתחילת עדותו של הנאשם ומיזמתו, הוא אמר כלפי ע"ת 1 ש"אי אפשר לגנוב לעד, כל גנב לתליה" וכינה את ע"ת 1 רוצח (ראה ע' 15 לפרוטוקול שורות 23 - 28). הוא הלן שהעד ושותפו השתלטו על הבניין והתקימו 16 מצלמות במקום.

לדברי הנאשם הוא לא הגיע מבחוץ אלא היה בתוך הבית. הוא צעק לעבר ע"ת 1 שהוא גנב ורוצח. לטענת הנאשם, אם ע"ת 1 "טוען שאני הכאתי אותו אז למה אין דו"ח אשפוז" (ע' 16 לפרוטוקול שורה 16).

הנאשם גם טען "שלא היה ביננו (בין ע"ת ובינו ד.פ.) שום דבר" (שם שורה 28). לגבי הטענה שנתן לע"ת 1 מכה בגב הוא אמר "לא היה ולא נברא" (שם שורה 30). לדבריו, שהוא ניסה לקחת עוד קרשים מהבניין, ע"ת 1 "היה בחוץ

לבניין, ניסה לחסום את הדלת עליו (שם שורה 34) והוא לא יכול היה לצאת עם הקרשים. הסנגורית הציגה בפני הנאשם, שע"ת 1 אמר שהנאשם יכול לצאת מפני שהיה קטע ללא זכוכית. או אז הנאשם השיב שאכן הוא פתאום ראה שחסרה זכוכית אך הכחיש שנתן מכה על הראש של ע"ת 1 עם הקרשים שהחזיק בצאתו מהבניין (ע' 17 לפרוטוקול שורות 3 - 7).

לעניין הטענה לפיה אמר לע"ת 1 "אני ארצח אותך" הוא השיב "לא שזכור לי" (שם שורה 14).

בחקירה נגדית אמר הנאשם שהוא לא כועס על ע"ת 1 אך הוא "רוצח בשבילי" (שם שורה 18). הוא אישר שהוא גם בסכסוך עם השכנים "שעובדים בשירותו" [של ע"ת 1] (שם שורה 22). הנאשם הסביר שהוא התנגד לתוכנית התמ"א בבניין, שבה בנו מרפסת בדירה מעל, אשר סגרה את כניסת אור לדירת הוריו והם נאלצו למכור את דירתם.

הנאשם טען שהחבלות הגופניות שרואים בנ/1, נעשו לו על ידי "שני שכירי חרב שעובדים בחסותם" [של ע"ת 1 ושותפו ד.פ.] (שם שורה 33).

הנאשם אישר שהוא ריסס את 16 המצלמות האבטחה בבניין הואיל ואין להם אישור מבית המשפט (ע' 19 לפרוטוקול שורה 4).

לעניין הבריחה כשהשוטרים הגיעו עם הניידת הוא היה בחצר האחורית במקום שבו הוא בנה את הסוכה והוא לא ראה או שמע את הניידת (שם שורות 14 - 25).

לשאלות ב"כ המאשימה הנאשם הודה שהוא צעק על ע"ת 1. הוא נשאל אם "יכול להיות שבצעקות נפלט שתרגע אותו?" והשיב "יכול להיות. אני לא זוכר" (שם שורה 34 - ע' 20 לפרוטוקול שורה 1).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינת בחומר הראיות ושקלטיו, החלטתי להרשיע את הנאשם.

לאחר שמיעת הראיות עולה שהעובדות הבאות אינן במחלוקת:

1. הנאשם וע"ת 1 היו במקום.
2. הנאשם החזיק בידו מקל מעץ שהוא לקח מתוך הבניין והחל לצאת החוצה למקום בו עמד ע"ת 1.
3. ע"ת 1 החזיק את הדלת סגורה כדי למנוע מהנאשם לצאת אליו עם המקל.
4. באזור הדלת היה חלון ללא זכוכית שאפשר לנאשם לעבור חרף העובדה שע"ת 1 החזיק בדלת.

עמוד 4

5. בעת יציאתו של הנאשם מהבניין הוא צעק דברים לעבר ע"ת 1.

הנאשם מאשר דברים אלה בגרסת ע"ת 1 ו-ע"ת 2, אך כופר בתקיפת ע"ת 1 ובהשמעת האיום כלפיו.

אין חולק שיש סכסוך עמוק ביותר בין הנאשם לבין ע"ת 1. מחד, סכסוך זה יכול לתת הסבר ורקע לאישומים נגד הנאשם. מאידך, על בית המשפט להזהיר את עצמו פן, בגלל הסכסוך, עדי התביעה ניסו להעליל עלילה על הנאשם. לאחר ששקלתי את העדויות והראיות בכתב, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, שיש להעדיף את גרסת המאשימה במקרה דנן.

הטענה שהנאשם נתן מכה בגבו של ע"ת 1 בעת שחלף על פניו ונכנס לתוך הבניין:

עצם הניסיון של ע"ת 1 למנוע מהנאשם לצאת בחזרה החוצה מהבניין על ידי החזקת הדלת סגורה, דבר שאינו במחלוקת, מתיישב עם גרסת ע"ת 1 שהנאשם תקפו בעת שנכנס לבניין. אמנם ע"ת 2 לא העיד שהבחין במכה בגבו של אחיו, אך הדבר רק חיזק אותי במסקנה שע"ת 1 לא רקם עלילה עם אחיו נגד הנאשם. בעניין זה אציין שגם ע"ת 1 וגם ע"ת 2 עשו על בית המשפט רושם אמין ולא היו סתירות של ממש בעדותם. לעומת זאת, הנאשם סתר את עצמו פעם אחר פעם והעיד דברים לא אמינים, כפי שיפורט להלן.

הטענה שהנאשם תקף את ע"ת 1 עם המקל מעץ:

כאמור, אין חולק שהנאשם החזיק את מקל העץ בידיו ושהייתה חסרה זכוכית בשטח שליד הדלת, דבר שהיה מאפשר לו לתקוף את ע"ת 1 כפי שהעד תיאר. גרסת ע"ת 1 נתמכת על ידי ע"ת 2, שכאמור עשה על בית המשפט רושם אמין. ע"ת 1 התקשר מיד למשטרה, סיפר על התקיפה עם המקל וביקש שליחת ניידת בדחיפות, דברים המתיישבים עם טענת העד שהותקף.

חיזוק של ממש לכך שהנאשם תקף את ע"ת 1 עם המקל, מצאתי בבריחת הנאשם מהמקום עם הגעת השוטרים למקום. אם הנאשם לא היה תוקף את ע"ת 1 ולא היה מעורב בכל מעשה אסור אלא רק עסוק בבניית הסוכה בחצר, אין להבין את בריחתו מהמקום.

הגרסאות השונות, הסותרות והלא מהימנות של הנאשם לגבי הבריחה, מהוות דוגמה טובה לחוסר מהימנותו. כאמור על פי מזכר השוטרת (ת/1), בהגיעה הניידת למקום הנאשם ברח בריצה מהמקום. השוטרים ערכו סריקות באזור אך לא הצליחו אז לאתר את הנאשם. ב"כ הנאשם הסכימה להגשת ת/1 וויתרה על חקירת השוטרת, דהיינו, היא אינה כופרת בגרסת השוטרת. די להשוות גרסה זו עם הגרסאות הסותרות של הנאשם. בגרסתו בת/2, הוא ראה את השוטרים ואף שוחח עמם. השוטרים עזבו את המקום. הוא המשיך לבנות את הסוכה במשך שעה וחצי ואז השוטרים חזרו והנאשם הופתע ושאל אותם אם מדובר באירוע חדש. לעומת זאת, בבית משפט הוא טען ששהה כל הזמן בחצר הבית. לדבריו, הוא לא ראה את הניידת ולכן ברור שהוא לא שוחח עם השוטרים. על אף שהנאשם טוען שלא ראה את הניידת, הוא גם

ידע לומר "ששלחו עוד פעם ניידת והובלתי לעיכוב" (ע' 19 לפרוטוקול שורה 23). נשאלת השאלה, אם הנאשם לא ראה את הניידת הראשונה כיצד ידע שמדובר בניידת שנשלחה פעם נוספת (בדומה לכך ראה למשל את תשובותיו הסותרות והמשונות של הנאשם לשאלה הפשוטה אם הוא מכיר את המתלונן).

למותר לציין, שהתפרצויותיו החוזרות של הנאשם במהלך המשפט כלפי ע"ת 1, בהן הוא מכנה אותו כרוצח וכגנב, גם מהוות חיזוק לתקיפה ולאיום.

לאור האמור, שוכנעתי שהמאשימה הצליחה להוכיח ברמה הנדרשת בתיק פלילי, שהנאשם תקף את ע"ת 1 במתן מכה בגבו ובהכאתו על ראשו של ע"ת 1 עם מקל העץ.

הטענה שהנאשם איים על ע"ת 1 "אני ארצח אותך":

הסכסוכים הרבים והעמוקים בין הנאשם לבין ע"ת 1 והתפרצויות הזעם ודברי הגנאי של הנאשם כלפי ע"ת 1 במהלך המשפט, מתיישבים עם גרסת המאשימה שהנאשם איים לרצוח את ע"ת 1.

גרסת ע"ת 1 לעניין האיום נתמכת בגרסת ע"ת 2 ואין לי אלא לחזור על דבריי שני העדים, שבניגוד מוחלט לנאשם, עשו על בית המשפט רושם אמין.

ע"ת 1 מסר את גרסתו לפיה הנאשם איים עליו, בהזדמנות הראשונה, לשוטרת שהגיעה למקום.

גם הנאשם אינו שולל על הסף שאמר לע"ת 1 שהוא ירצח אותו "יכול להיות. אני לא זוכר" (ע' 20 שורה 1).

אין חולק שהמילים "אני ארצח אותך" מהוות איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

לאור האמור שוכנעתי שהמאשימה הוכיחה גם את ביצועה של עבירת האיום.

הואיל וכן, הנני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב אישום, דהיינו, תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 יולי 2019, במעמד הצדדים

עמוד 6